קושי סמוך ללידה רחמנא מהריה אמר רב

פפי הנח מעת לעת דרבנן רב פפא אמר

מידי הוא מעמא אלא משום דראשה כבד

עליה ואבריה כבדין עליה הכא נמי ראשה

ואבריה כבדין עליה בעא מיניה רבי ירמיה

מרבי זירא ראתה ואח"כ הוכר עוברה מהו

כיון דבעידנא דחזאי לא הוכר עוברה מממיא או דלמא כיון דסמוך לָה חזאי

לא מטמיא א"ל מידי הוא טעמא אלא משום

דראשה כבד עליה ואבריה כבדין עליה

בעידנא דחזאי אין ראשה כבד עליה ואין»

אבריה כבדין עליה בעא מיניה ההוא סבא

מר' יוחנן הגיע עת וסתה בימי עבורה ולא

בדקה מהו קא מיבעיא לי אליבא דמ"ר

יוםתות דאורייתא מאי כיון דוםתות

דאורייתא בעיא בדיקה או דלמא כיון

דדמיה מסולקין לא בעיא בדיקה א"ל

תניתוה ירבי מאיר אומר יאם היתה במחבא

והגיע שעת וסתה ולא בדקה מהורה

שחרדה מסלקת את הדמים מעמא דאיכא חרדה הא ליכא חרדה והגיע וסתה ולא

בדקה ממאה אלמא וסתות דאורייתא וכיון

ראיכא חרדה דמיה מסולקין ולא בעיא

בדיקה יהכא גמי דמיה מסולקין ולא בעיא בדיקה: מניקה עד שתגמול וכו': ת"ר

ים מניקה שמת בנה בתוך עשרים וארבע

חדש הרי היא ככל הנשים ומטמאה מעת

לעת ומפקידה לפקידה לפיכך אם היתה

מניקתו והוֹלכת ארבע או חמש שנים דיה

שעתה דברי ר"מ ®רבי יהודה ורבי יוםי ורבי

שמעון אומרים דיין שעתן כל עשרים וארבע חדש לפיכך האם היתה מניקתו ארבע וחמש שנים מטמאה מעת לעת

ומפקידה לפקידה כשתמצא לומר לדברי

ר"מ וועבר ונעשה חלב לדברי רבי יוםי

ורבי יהודה ורבי שמעון "אבריה מתפרקין

ואיז נפשה חוזרת עד עשרים וארבע חדש

לפיכך דר"מ למה לי משום לפיכך דרבי יוםי

ולפיכך דרבי יוסי למה לי מהו דתימא רבי

יוםי תרתי אית ליה קמ"ל תניא נמי הכי ∘דם

נעכר ונעשה חלב דברי ר"מ רבי יוםי אומר

אבריה מתפרקין ואין נפשה חוזרת עליה עד

עשרים וארבע חדש א"ר אלעאי מאי מעמא

דר"מ דכתיב ומי יתן מהור מממא לא אחד

ורבנן א"ר יוחנן זו שכבת זרע שהוא ממא

ואדם הנוצר ממנו מהור ור"א אומר שאלו מי

הנדה ישהמזה ומזין עליו מהור ונוגע ממא

ומזה מהור והכתיב 2ומזה מי הגדה יכבם

בגדיו מאי מזה נוגע והכתיב מזה והכתיב

נוגע ועוד מזה בעי כבום ינוגע לא בעי כבום

אלא מאי מזה נושא וליכתוב נושא "קמ"ל

דעד דדרי כשיעור הזאה הניחא למ"ד יהואה

צריכה שיעור אלא למ"ד אין צריכה שיעור

מאי איכא למימר אפילו למ"ד אינה צריכה

שיעור "ה"מ אגבא דגברא אבל במנא בעינא

עג א מיי' פ"ד מהל' משכב ומושב הל"ח סמג לחוין

ומושב הנ״ח סמג נחוץ קיא: עד ב (עי במיי פ״ח מהל׳ איסורי ביאה הלי״ב ובמ״מ) טוש״ע יו״ד סי׳ קפד וכת"מ) טוש"ע יו"ד סיי קפד מעני ח ווי בהנה"ה.
עה ג (מיי שם) טוש"ע שם סעי ז וסני ע וסי קפע סעי לד:
עו ד מיי פיע שם הל"ד ופ"ד עוד במיי פיע שם הל"ד ופ"ד

קרו מהלי משכב ומושב הל״א מהלי משכב ומושב הל״א סמג שם טוש״ע יו״ד סי׳ קפט סעים ממי׳ פ״ד מהלי משכב עו ה מי׳ פ״ד מהלי משכב

טעיף טג. ממי' פ"ד מהל' משכב ומושב הל"א: ומושב הכיינו. עה ו ז ח מיי׳ פט״ו מהל׳ פרה אדומה הלכה א:

תום' הרא"ש

קושי סמוך ללידה רחמנא טהריה. הך פירכא . ליתא להך טעמא דמפרש בפ׳ בנות כותים דטהריה רחמנא בוחו כחונים וטחויה דהומנא לפי שיש טהרה לאחריו אלא לטעמא אחרינא דהתם פריך. וא"ת אמאי לא פריך ממתניי המפלת דתנן אם אין ידוע אם יולד הוא תשב לזכר ולנקבה ולנדה אלמא דמדמפלת רוח אינה טמאה לידה א"כ לא חשיבא לידה. כראשכחן בפרק יוצא דופן המקשה ויצא וולד דרך דופן הרי זו יולדת בזוב ומשמע התם דרבנז לטעמייהו ומשמע התם דרבנן לטעמייהו דאמרי יוצא דופן אין יושבין עליו ימי (טהרה) טומאה וימי טהרה דלא חשיב ליה לידה. וי"ל דהא דמפלת רוח אינה טמאה לידה לאו משום דלא חשיבא לידה אלא משום דבן ובת כתיבי בפרשה ואפי ובת כתיבי בפרשה ואפי לטומטום ואנדרוגינוס מיבעי לן התם קרא לרבויינהו בריש :פירקא

אלמא ווסתות דאוריי׳. תימה דלמא לעולם ווסתות דלמא לעולם ווסתות דרבנן וכי איכא חרדה ולא בדקה טהורה אע"ג דאחר . כן בדקה ומצאה טמאה. הא ליכא חרדה בדקה ומצאה טמא טמא טהור טהור אפי*י* שמא שמא שווו שווור אפי למ״ד ווסתות דרבנן כדאמרינן לקמן בפ״ב. ורישא נמי דקתני הגיע שעת ווסתה ולא בדקה (טהורה) [טמאה] איכא בוקה (טוודרו) טכאהן איכא לאוקומא כשבדקה אחרי כן ומצאה טמא. אפי׳ תימא ווסתות דרבנן: הכא נמי דומית מסולקין ולא בעיא בדיקה. מהכא משמע דהא . דאמרינן בפרק ב' דשבועות אזהרה לבני ישראל שיפרשו מנשותיהן עונה אחת סמוך לווסתן כשהיא מעוברת אין צריך. ואפי׳ בשעת ווסתן אמרינן הכא דלא בעיא בדיקה. יהא דתנן לקמן אע״פ שאמרו דיין שעתן צריכה להיות בודקת אבתולה וזקנה קאי ולא אמעוברת כדאמר ר׳ וחנן עלה דההיא אבל בשניה מטמאה מעת לעת א״נ יש מסמחה מעוד לעוד או יש לחלק בין בדיקה דשחרית וערבית דאחמירו ביה רבנן טפי מבשאר בדיקות והא דאמרינן בסוף אלו דברים גבי אשתו נדה בעל חייב יבמתו אשתו נדה בעל חזיב יבמתו נדה בעל פטור ופריך מאי שנא יבמתו דקא עביד מצוה אשתו נמי קא עביד מצוה. ומשני בשאשתו מעוברת. ופריך והא איכא מצות עונה ומשני בסמוך לווסתה לאו ומשני בטמון לחטוני אלא אאשתו מעוברת קאי. אלא שינוייא אחרינא היא ולא קאי אמעוברת: לפיכך דר׳ מאיר למה לי. ולא מסתבר למיה לי. ולא מסתבר למיה דס״ד דאין דייה שעתה אלא אבל להחמיל לחצוק שתיחק פשיטא דלא צריך: מי יתן טהור מטמא לא אחד. פי׳ דם הנדה שהוא טמא אם היה יוצא לחוץ נעשה טהור כשנעשה חלב. ורש״י פי׳ בדם בהמה משום דמשמע ליה קושי סמוך ללידה רחמנא מהריה. ול״ת דנפרק ננות כותים (לקמן לו:) מי אמר דמה מחמת עלמה ולא מחמת ולד ופריך ונימא דמה מחמת עלמה ולא מחמת אונס ומשני מטהר אני בולד שכן יש לו טהרה אחרי כן מה שאין כן באונס והשתא והא בלידת רוח

אין טהרה ויש לומר ידפריך אואי בעית אימא דקאמר התם ולד אין לך אונס גדול מזה:

אי נמי הואיל ואיכא לידה דיש טהרה אחרי כו איכא לאוקמיה קרא בכל ענין לידה אפילו בלידת רוח שאין טהרה אחרי כן בשפיר שאינו מרוקם אע"ג דאין טהרה אלא בשפיר מרוקם. גליון:

הא ליכא חרדה ולא בדקה ממאה אלמא וםתות דאורייתא. י) [כי הגיע שעת וסתהן וא"ת ודלמא לעולם וסתות דרבנן ומיירי דהשתח בדקה עלמה ומלאה טמאה וכי איכא חרדה טהורה למפרע ולא מטמאינן אלא משעה שמנאה טמאה ואילך הא ליכא חרדה ובדקה אחרי כן ומלאה טמאה טמאה משעת וסתה דהכי אמרינן פרק כל היד (לקמן דף טו.) למ"ד וסתות דרבנן [בדקה אחרי כן] ומצאה טמאה טמאה טהורה טהורה ולמ"ד וסתות דאורייתא אפילו בדקה ומנאה טהור טמא דאורת בזמנו בא ש) (וי"ל דסמיך ארישא דתנא פ' בנות כותים (לקתן לנו.) הגיע שעת וסתה ולה בדקה טמחה חלמה וסתות דאורייתא ומיהו קשה דבפרק כל היד (שם דף טו.) מוכיח מהכא דסבר רבי מאיר וסתות דאורייתא ואיכא מאן דלא מפרש (ג) התם רישא כר' מאיר ואם כן דלמא ר"מ פליג ארישא) וי"ל דדייק מדקתני מסלקת הדמים משמע הדמים הידועים בה והמבוררים לבא אלמא וסתות דאורייתא: **לפיכך** דרבי מאיד דמה די. השתא לא צעי לשנויי ס ְמהו דתימאן דתרתי בעי רבי מאיר קמ"ל לפיכך דבחד סגי דאין סברא שלא תהא מסולקת בדמים אלא ע"י שני דברים אבל על ר' יוסי ס"ד שתהא מסולקת באחד מב' דברים או בזה או בזה: רברבע שמא. וא"ת והלא מזין עליו נמי בעי טבילה והערב שמש כמו נוגע וי"ל דמ"מ הוי חדוש שזה בא לו טומאה על ידי הואה ווה בא לו טהרה ע"י הואה א"נ בטהור שמזין עליו בחנם קאמר הכא וכרבנן דפ"ק דיומא (דף יד.) דתניא טהור שנפל עליו הואה טמאתו דברי רבי עקיבא ורבנן אמרי ק"ו על הטמח טהור על הטהור לח כ״ש: מאי מזה נושא. וא״ת ומנ״ל לאפוקי

קרא ממשמעותיה וי"ל מדכתיב והזה הטהור על הטמא משמע שהוא טהור לעולם ואע"ג דדרשינן נמי (ביומא דף מג:) הטהור מכלל שהוא טמא לימד על טבול יום שטהור בפרה תרתי ש"מ: 6 [ה"ג א"נ כיון דצורך מצוה הוא נוגע סברא הוא דטהורה (בח' מזין עליו) ע"כ ודוחק] (א"כ): ברבע ונושא דטמא היינו בחנם אבל כדי להזות על הטמא לא: ועוד מזה בעי כבום. נפ׳ יולא דופן . (לקמן דף מב:) מפורש מה שמקשים על זה מנבלת בהמה טמאה:

קושי סמוך ללידה. שלא שפתה בינתים ודם הקושי מחמת הולד הוא בא: רחמנא טהריה. מזיבה בתוך י"א יום בפרק בנות כותים (לקמן לו:): אמר רב פפי. אין ודאי דלאו לידה היא אבל לענין דיה שעתה חשיב ולד דמעת לעת דרבון: רב פפא אמר. אף על גב

דלאו ולד הוא אפילו הכי דיה שנוחה

דטעמא דמעוברת דיה שעתה משום דראשה ואבריה כבדין מחמת חולי ולפיכך דמיה מסולקין הלכך בהריון של רוח נמי ראשה ואבריה כבדין: ואח"כ הוכר עוברה. סמוך לראייתה מיד: וסתות דחורייתה. חותה בדיקה שהלריכוה לאשה להבדק בשעת וסתה דבר תורה הוא הלכה למשה מסיני דאורח בזמנו בא ואם בא יום וסתה ולא בדקה מחזקינן לה טמאה לקמן בפרק כל היד (דף טז.) וקא מבעיה לן הם לה בדקה ביום וסתה בימי עיבורה מהו: אם היתה במחבא. מחמת פחד כרכום (א) או ליסטין: ה"ג אלמא וססות דאורייתא וכיון דאיכא חרדה כו': ה"ג. במעוברת הואיל ודמיה מסולקין טהורה: ומטמחה מעם לעם. שחין הדבר תלוי אלא בהנקת התינוק לפי שהדם נעכר ונעשה חלב וכיון שמת חוזר הדם לקדמותו: לפיכך. כיון דביניקה תליא מילתא אם היתה מניקתו כו': דיה שעתה. אע"פ שמת שאין הטעם תלוי ביניקת הולד אלא מתוך נער לידה אבריה מתפרקין ודמה מסתלק ואינו חוזר עד כ"ד חדש הלכך לא שנא מת לא שנא חי: לפיכך. כיון דלאו בתינוק תליא מילתא אם היתה מניקתו כו׳ שהרי לפוף כ״ד חדש חוזר הדם: נפשה. דמה: למה לי. כיון דחמר הרי היא ככל הנשים אלמא בתינוק תליא מילתא פשיטא דאם מניקתו לעולם דדיה שעתה: מהו דתימא רבי יוסי תרתי אית ליה. דם נעכר ואבריה מתפרקין והיכא דמת בתוך כ"ד חדש דיה שעתה משום דעדיין לא חזר דמה והיכא דמניקתו חמש שנים נמי דיה שעתה אף על פי שחוזר נפשה לסוף כ"ד חדש. הנקת תינוק עוכרת לדם ונעשה חלב: **קמ"ל.** לפיכך דדוקא קאמר רבי יוסי שחין הטעם חלוי אלא בפירוק אברים בין יונק בין שאינו יונק דיה שעתה כ"ד חדש לא פחות ולא יותר אבל לפיכך דר"מ לא אינטריך דלר"מ אין סילוק דמים תוך כ"ד חדש טפי מלחחר כ"ד חדש דחי יש סילוק אמאי אמרינן דכי מת תוך כ"ד חדש מטמאה מעת לעת וכיון דאין סילוק אין חזרה והלכך כי מניקתו לעולם על כרחך דיה שעתה: מ"ט דר"מ. כלומר מנ"ל לר"מ דדם נעכר ונעשה חלב: טהור מטמא. חלב מדם: לא אחד. בתמיה. כלומר יחידו של עולם: ורבגן אמר רבי יוחנן. כלומר ורבנן האי קרא מאי עבדי ליה לכדרבי יוחנן כו': ועוד נוגע לא בעי כבום. דכתיב ומזה מי הנדה יכבס בגדיו והנוגע במי הנדה יטמא עד הערב: הניחא למאן דאמר כו'. פלוגתא היא במסכת זבחים בפ' כל הזבחים שנתערבו (דף פ.): כדי שיטבול ראשי גבעולין. של אזוב ולא שיספוק בקינוח: אמרתי אחרמה. בטעם זה למה מזה ומזין עליו טהור ונוגע טמא והיא רחוקה ממני: א) (לעילו, לקמן טו.), ב) [לקמן טו. מו.], ג) [לקמן טו. מו. מו.], ג) לקמן לט. [ודף טו.], ד) [חוספחא רפ״ב ע״ב היטבן, ה) [במוספחא לא מכר כ״ יוסי וכ״ יוסי וכ״ שמעון אומנים ובי", ג) [בכורות ש שמעון חומרים וכרי], 1) [בכורות ו:], 1) [בכורות שס], ח) בכורות ו:, ע) [יומל יד.], 1) [יומל יד. זכחים פ. לג.], 5) יומל יד. פרה פייצ מייה, 6) [לייל ור"ש בן לקיש אומר וכ"ב הט"ו בי"ד סי קים נחות זכ לטם דפי ק קפט בס"ק מה וכ"א במ"ה הארוך], מ) עיין מהר"ס, () ב"ל יסמיך, ם) רש"ל, ע) מכאן ועד פליג ארישא הוא גליון והאי ווייל לדייק שייך כאן וע' רש"א, פ ר"מ, ל) נ"י כ"י, ק) לריך מקון והגהה,

תורה אור השלם

1. מִי יִתַן טְהוֹר מִטְמֵא לֹא והנגע במי הנדה יטמא עד במדבר יט כא ב: במדבר יס ב. בְּל זֹה נָסִיתִי בַּחָבְמָה רִתִּי אֶחְבָּמָה וְהִיא רְחוֹקְה יִי: קהלת זכג

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה אם היתה וכו' כרכום נ"ב משנה בכתובות דף כז ופירושו מלור: (ב) ד"ה כדי שיטבול וכו' שיספוק נ"ב ע"פ כל היד דף יג ע"ב: (ג) תום' ד"ה הא וכו' מאן דלא מפרש

גליון הש"ם

גמ' בעידנא דחואי אין ראשה וכו'. ק"ל לאף נחואי אחר שהוכר עוברה אמאי לא מטמאה שטוכר עוברים מנולהי כו ותחומה מעל"ע דאיך שייך לומר דדמיה מסולקין הא אנן חיישינן שהדם בא מע"ל מקודם ובההיא שעתא עדיין לא היתה בחזקת מסולקת וא"כ אדרבה כיון דעתה היא מסולקת רגלים לדבר יותר דהדם בא מאתמול כשלא היתה אָלקת: שם לפיכך דר"מ קת: שם לפיכך דרים כעין זה לקמן ס ע"א ובב"מ כט ע"א:

מוסף רש"י

לקמו מו). במחבא. מחמת לקטום היים ביותא: ממותנ פחד לפטים ובולשת (לקמן מד. ובער"ד לטו). טהורה. אם בדקה אחרי כן ומנאתה טהורה ולא אמר אורח בזמנו בא, שחרדה מסלקת את הדמים (סוטה ב:). תמכקת מת הדמים (מומה ב:).
דם נעכר. דם נדות נעכר
מממת הלידה (בבודות 1:).
אבריה מתפרקין. מממת
הלידה, ואין נפשה חוזרת.
מין דמה חוזר עשרים מין דמה מחד עניה עד עבורים ואלבעה חודש, ולפיכך מניקה אינה רואה דם נדה, ולאו משום דדם נעשה חלב (שם). שהמזה כו' טהור. דדריש הכי והזה העהור, אף לאמר שהזה קראו העהור, אף לאמר שהזה קראו טהול (יומא יד.). כדי שיטבול ראשי גבעולין ויזה. כלומר כדי שיטבילס בהן טבילה שיהם כה להתיו ממנה (שם יד:).

שיעור ∘כדתנן כמה יהיו במים ויהא בהן כדי הזאה כדי שימבול ראשי גבעולי ויזה והיינו ְראמר שלמה יאמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני: איזו היא זקנה כל שעברו עליה שלש עונות [סמוך לזקנתה]: היכי דמי סמוך לזקנתה אמר רב יהודה כל שחברותיה אומרות עליה זקנה היא יורבי שמעון אומר